

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

Tertia Conclusio. Etiamsi maleficus paratus sit semper maleficia exercere,
non licet tamen eius vti opera ad tollendum maleficium si probabiliter
cognoscatur & præsumatur, quod alio maleficio vtetur ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

Tertia Conclusio. *Etiamsi maleficus paratus sit semper maleficia exercere, non licet tamen eius uti opera ad tollendum malefium, si probabiliter cognoscatur & presumatur, quod alio maleficio utetur ad solvendum adhibitum.*

HAEC est communis Theologorum sententia, contra Angelum in verb. Superstitionis. §. 13. allegantem Aureolum in 4. d. 34. q. 2. pro sua parte. Constat Conclusio. Maleficus graviter peccat, quando arte magica, & diabolica malefium à se, vel alio illatum tollit, ut ex dictis in secunda Conclusionem patet. Ergo non licet eum inducere, etiamsi paratus sit, ut id faciat, quod sine peccato exequi non potest. Quia sic inducens consentit in peccatum alterius, quod sine scelere fieri non potest, iuxta Pauli sententiam: *Digni sunt morte non solum qui ea faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus, & sic in casu, petens est causa proxima & efficax peccati.* Licet enim talis paratus esset, non tamen fecisset illud particulare malefium, ad finem petitionis directum, nisi petens induxisset. Pro dictæ sententiæ persuasione facit: licitum est unicuique, uti malo alterius ad suum commodum. Sic secundum S. August. licitum est mihi uti, ad commodum meum, iuramento hominis infidelis, quamvis sciam illum iuraturum per Deos falsos, quos colit.

Rom. 1.

In ep. 154.
ad Publica-
lam, & ha-
betur 22.
q. 1. can.
Moyses te.

colit. Ad idem pertinet, quod communi Doctorum consensu potest quis mutuum petere ab eo, quem scit non nisi ad usuram daturum. Respondetur, quod non est similitudo in exemplis. Quia in his casibus qui petit, cupidus, quod sine peccato fieri potest, etiam cum merito. Malitia enim in duobus exemplis positus non sequitur ex natura rei, sed ex ipsius operantis mala voluntate, quæ est extrinseca operi. Qui enim petit iuramentum ab infideli, non cupit ut per falsos Deos iuret, (alioquin sic petens peccaret, quia peteret id, quod est aperte peccatum) sed solum petit, ut iuret: Et si esset optio in offerente iuramentum, mallet eum per verum Deum iurare. Eadem ratione, qui cupit mutuum ab usurario, non petit ad usuram pecuniam, quia sic peccaret: cum id sine peccato fieri nequeat: sed petit sibi dari mutuum, quod laudabile & meritorium est. Ad maiorem & clariorem harum obiectionum lucem vide S. Thom. 2. 2. q. 78. art. 4. Joannem à Turrecremata in d. cap. Mouette: & Dominicum à Soto lib. 6. de iustit. & iure q. 1. artic. 5. & Alphonsum Castrensem lib. 1. cap. 15. de iusta hæret. punitione. Alia autem ratio est in casu propositæ Conclusionis: quia qui petit à malefico, ut arte magica maleficium solvat, pro suo commodo & utilitate, is petit quod ex rei natura sine peccato nequit fieri. Quare optime declaravit facultas Parisiens. in d. artic. 7. quod

quod sit error dicere: quod possit dispensari, ut quis licitè talibus posset uti. Quia communis & verissima Theologorum sententia est, quod dispensatio non cadat in ea, quæ ex natura sua sunt mala.

Quarta Conclusio. Si maleficium adhibitum eius esset generis, quod naturali aliqua virtute, aut actione, sine vlla Demonis inuocatione & auxilio posset dissolui, non esset illicitum petere dissolutionem à malefico aut incantatore.

VT, exempli gratia, si malefica posuisset sub limine alicuius ianux aliquod maleficium, quo remanente vaccæ morerentur, aut lac eis subtraheretur: non esset peccatum remouere tale signum, aut maleficium. Haud dissimile est, quod refert Gregorius Turonensis lib. 8. Historiæ Francor. cap. 33. Aiebant, inquit, Parisianam urbem quasi consecratam fuisse antiquitus, ut non ibi incendium præualeret, non serpens, non glis appareret: nuper autem cum curiculi pontis emundarentur, ut ecenum, quo reptus fuerat, auferretur, serpentes gliremque ætium repererunt, quibus ablatis, & glires extra numerum ibidem, & serpentes apparuerunt. Dictam Conclusionem tenent. Scotus in 4. d. 34. quæst. vnica. Gabriel in 2. d. 8. q. 2. art. 4. dub. 2. Syluester in summa, verb.